

Ὡμὲ τοῦ νοῦ σαλέματα
Στὰ χόρτα καὶ στὰ φύλλα,
Μερμηγγοανατριχίλα
Τὸ δάσος ξεπερνάει.

Χαμογελάει ὁ ξέφυρος,
Φύλλο μὲ φύλλο σμίγει,
Ἡ αὐγὴ κρυφοξανοίγει
Στὸ δάσος καὶ κυτάει.

Τοῦ δέντρου τὰ πυκνὰ κλαδιὰ
Σκύφτουνε φροντισμένα,
Κρυφὰ κ' ἐμπιστεμένα
Μιλοῦνε στὴν αὐγή·

•Χρυσή μου αὐγούλα, πρόβαλε
πρόβαλε ἀργὰ καὶ κύτα,
Χρυσὴ μου αὐγούλα, κύτα,
Μὰ κρύφ' τὸ μυστικό·•

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΡΑΤΙΟΥ ΦΛΑΚΟΥ:

ΒΙΒΛΙΟ ΩΔΩΝ ΠΡΩΤΟ.

ΩΔΗ ΙΙΙ.

ΣΤΟ ΠΛΟΙΟ ΠΟΥ ΘΑΠΕΡΝΕ ΤΟ ΒΕΡΓΙΛΙΟ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ.

Ἔτσι τῆς Κύπρου ἡ Δέσποινα,
Ἔτσι οἱ ἀδελφοὶ τῷ Ἑλένης, π' ἄστρα λάμπουνε,
Κί' ὁ πατέρας τῶν ἀνεμων,
Ὅδηγός νὰ γενεῖ, ὦ πλοῖο, σ' ἐσένανε,
Σὰ δέσει τοὺς ἀγέρηδες
Ὅλους τοὺς ἄλλους, ἔξω ἀπ' τὸν Ἰάπυγα,
Γιατὶ σ' ἐσὲ μπιστέφτηκα
Τὸ Βεργίλιο ποῦ μοῦ χρωστᾷς ἀνέγκιχτο
Τ' ἄλλο μισὸ τῆς ζήσης μου
Στὶς Ἀττικὲς τὶς ὄχτες προφυλάγοντας
Παρακαλῶ σε ἀπόθεσε.
Ἰδρὺ θὰν εἶχε ἀφτὸς καὶ τριπλὸ χάλκωμα
Στὰ στήθια, ποῦ μπιστέφτηκε
Στὸ κῦμα πρῶτος βάρκα ἐφκολοσύντριφτη
Καὶ τὸν ἀπὸ δὲ σκέφτηκε
Τὸ Λύβα, στὸ Βοριά π' ἐνάντια δέρνεται,
Καὶ τοὺς ἀπαίσιους ἀνεμους
Τῆς Πούλιας, κι' οὔτε τοῦ Νοτιά τὸ μάνισμα,
Ποῦ στὸν Ἀδρία κανένas του

Ἀνώτερος δὲν εἶναι, εἴτε σηκώνοντας
 Τὸ κύμα, εἴτε διγάζοντας.
 Ποιὸ θάνατο ἐφοβήθηκε ὅποιος κύτταξε
 Μὲ στεγνὰ μάτια τέρατα
 Νὰ κολυμποῦν; Τὸ φουσκωμένο πέλαγο
 Καὶ τῶν Ἀκροκεράβιων
 Τοὺς σκόπελους, π' ὄνομ' ἀπαίσιο φέρουνε;
 Μάταια ὁ θεὸς ὁ πάνσοφος
 Τὶς χῶρες μὲ τὶς θάλασσες ἐχώρισε,
 Μιὰ καὶ καράβια ἀνόσια
 Τὶς ὑγρὲς τὶς θάλασσες διασκίζουने.
 Τὸ πᾶν τολμώντας ὁ ἄνθρωπος
 Ὁρμάει ἀνόσια στ' ὅ,τι ἀπαγορέβεται.
 Ὁ τολμηρὸς ἀπόγονος
 Τοῦ Ἰαπετοῦ, τὴ σιὰ στὸν κόσμον ἔφερε
 Μὲ τὸ κακὸ στρατήγημα.
 Μετὰ ἀπ' τὴ σιὰ π' ἀπ' τὸν αἰθέρα ἐκλέφτηκε
 Ἰσχυρὴ, θερμὲς ἄμετρος
 Ἐπέσανε στὴ γῆς κ' ἡ ἀνάγκη ὅπ' ἄργουνε
 Τοῦ θανάτου τ' ἀπόμακρον,
 Τὰ βήματά του ἐτάχυνε. Κι' ὁ Δαίδαλος
 Γνώση τοῦ ἄδειου ἐγέφτηκε
 Τοῦ ἀγέρα μὲ φτερὰ ποῦ δὲ μᾶς δώθηκαν.
 Καὶ τοῦ Ἡρακλῆ ἡ δύναμη
 Ἐβίασε τὸν Ἀχαίροντα. Στὸν Ἀνθρῶπο
 Ἀδύνατο δὲ βρίσκεται.
 Ὡς καὶ τὸν οὐρανὸ ζητοῦμ' οἱ ἀνέμναλοι,
 Κι' οὔτε μὲ τὶς κακίες μας
 Τ' ἀστροπελέκια ὁ Δίας νὰ πάψει ἀφίνουμε.

1914 ΑΘΗΝΑ.

ΩΔΗ XIII.

ΣΤΗ ΛΥΔΑ.

Σάν, Λύδα, ἐσὺ τοῦ Τήλεφου
 Τὸ ρόδινο λαιμὸ παιναῖς, τὰ μπράτσα του
 Τὰ χιονάτα, ὦχ! τὸ σκότι μόν
 Ποῦ βράζει ἀπ' τὴ χολή μου φαρμακώνεται.

Τότε οὔτε νοῦς στὴ θέση του
 Στέκει, οὔτε χρῶμα, μὰ τρέχουν στὰ μάγουλα
 Κρύφια δάκρυα, ποῦ δείχνουνε
 Πόσο ἀπὸ ἀργὴ φωτιά λυώνουν τὰ σπλάχνα μου.

Ἀνάβω, ἂν τσ' ἄσπρους ὅμους σου,
 Ὅξω τοῦ μέτρον ἀπ' τὸ κρασί, μ' ἐπίθεσες
 Ματώνει, κ' ἡ τὰ δόντια του
 Βούλα θυμητικὰ κολοῦν στὰ χεῖλη σου.

Νᾶναι πιστὸς δὲ θ' ἄλλιπες
Ἄφ' τὸς, ἂν μ' ἄκουες, ποῦ ληστὲ βεῖ βάρβαρα
Τὰ γλυκὰ σου φιλήματα,
Π' ἔχει λούσει ἡ Ἀφροδίτη μὲ τὸ νέχταρ της.

Πολλὲς φορὲς καλόντυχοι
Ὅσοι δεσμὸς δένει ἅλута ὥς τὴν ὕστερη
Στιγμὴ καὶ δὲ χωρίζεται
Μ' ἔρωτα συντριμμένο ἀπ' τὰ μαλώματα.

ΜΑΗΣ 1915. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

ΩΔΗ XIX.

ΣΤΗ ΓΛΥΚΕΡΑ.

Ἡ Μάννα ἀπ' τὶς ἀπόλαψες
Κι' ὁ γυνόκας τῆς Σεμέλης μὲ προστάζουνε,
Κι' ἡ ἀπαλὴ ἡ ἀσέλγεια
Νὰ δώσω τὴν καρδιὰ στοὺς πρώτους ἔρωτες.

Πιὸ κι' ἀπὸ Πάριο μάρμαρο
Λαμπρὸ τὸ κάλλος τῆς Γλυκέρας φλέγει με·
Μὲ καίει τὸ τερπνὸ πείσμα της
Κ' ἡ μορφὴ, π' ἐπικίντυνη εἶναι ἂν βλέπεται.

Ὅλη ἀπ' τὴν Κύπρο ἀπάνου μου
Χύμηξε ἡ Ἀφροδίτη κι' οὔτε ἀνέχεται
Σκύθες νὰ ψάλλω, ἀνώφελα,
Τὸν ἀψιὸ Πάρθο πῶχει στρέψει τ' ἄλογα.

Χλόη νωπὴ ἐδῶ θέσετε, —
Θυσίας κλαριά, λιβάνια, ὦ νέοι, καὶ κύπελλο
Δίχρονο ἀκράτο, ἡπιώτερη
Θὰ γίνει ἀπ' τὴ θυσία στερνὰ γιὰ μένανε.

ΜΑΗΣ 1915. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

ΩΔΗ XXV.

ΣΤΗ ΛΥΔΙΑ.

Μὲ πείσμ' ἄσωτοι νιοὶ τὰ παραθύρια
Τὰ κλειστὰ σοῦ χτυποῦν πιὸ σπάνια κι' οὔτε
Τὸν ὕπνο σοῦ στεροῦν, μὰ στὸ κατώφλι
Πιστὴ εἶναι ἡ θύρα

Π' ἄλλες φορὲς τόσο συχνὰ στὰ βδέλια
Ἄνοιγε κλειοῦσε. Τώρα ἀκοῦς πειδὸ ἀνάρια
Τὸ «Στὶς μακρὺς νυχτιές, ἐνῶ πεθαίνω,
Λυδία, κοιμᾶσαι» !

Γρηά, σ' ἔρμη στράτα, ἀπρόσεχτη θὰ κλάψεις
Τὴν περφάνεια κ' ἐσὺ τῶν ἔρωμένων,
Σὰ θὰ βογγάει στοῦ φεγγαριοῦ τὰ μέσα
Βοριᾶς Θρακιώτης,

Κι' ὁ φλογισμένος ἔρωτας κι' ὁ πόθος,
Ποῦ μανιάζει τὶς μάννες τῶν ἀλόγων,
Θὰ λυσσάζει στὰ πληγωμένα στήθια
Κι' ἄθλια θὰ κλάψεις,

Τὶ τὸν κισσὸ τὸν πράσινο ἀπ' τὴ μάβρη
Μυρτιά τὰ νιάτα προτιμοῦν, καὶ ρίχνουν
Στοῦ χειμῶνα τὸ σύντροφο τὸν Ἑβρο,
Τὰ ξερὰ φύλλα.

ΘΕΡΗΣ 1914. ΑΘΗΝΑ.

ΩΔΗ XXXII.

ΣΤΗ ΛΥΡΑ.

Μᾶς προσκαλοῦν. Ἀμέριμος στὸν ἥσκιο
Κάποτε ἂν κάτι ἐτόνισα, π' ἐφέτος
Θὰ μποροῦσε νὰ ζήσει κι' ἄλλα χρόνια,
Ἐμπρὸς τραγοῦδι

Λατινικὸ τραγοῦδισέ μου, ὦ Λύρα,
Π' ὁ Λέσβιος πρῶτος σ' ἔκρουσε ὁ πολίτης,
Π' ἀτρόμητος στὴ μάχη, εἴτε βρισκότουν
Στ' ἄρματα μέσα,

Κ' εἴτε στ' ὄγρὸ ἀκρογιάλι εἶχε ἀραγμένο
Καϊκάκι ὅπου ἐπαράδειρε ὁ χειμῶνας,
Τὸ Βάχχο καὶ τὶς Μοῦσες ἐξυμνοῦσε,
Τὴν Ἀφροδίτη

Καὶ τὸ παιδί της ποῦ τῆς πάει ξακλούθου,
Καὶ τὸν ὠραῖο τὸ λύκο π' ἀγαποῦσε,
Μὲ τὰ μαύρα μαλλιά, τὰ μαύρα μάτια.
ὦ Λύρα, δόξα

Τοῦ Φοίβου, ποῦ στοῦ Ὑπέρτατου εἶσαι Δία
Τὰ συμπόσια ἢ ἀπόλαψι, κ' ἐμένα
Παρηγοριά στίς πίκριες, σάν σέ κραῶ
Ἑσπλάχνα εἰσάκουε.

ΑΘΗΝΑ 1914.

ΩΔΗ XXXVI.

ΣΤΟΝ ΠΛΩΤΙΟ ΝΟΥΜΙΔΑ.

Μὲ λίβανο καὶ μ' ἄσματα
Καὶ μοσκαρίσιο αἶμα ἀγαπῶ χρεωστούμενο,
Νὰ μαλάζω τοὺς φύλακες
Τοὺς θεοὺς τοῦ Νουμίδα, π' ἀπ' τὰ πέρατα
Τῆς Δύσης, γερὸς γέροντας,
Σκορπάει φιλιὰ στοὺς ποθητοὺς συντρόφους του,
Μ' ἀπ' ὅλους τὰ περσσότερα
Στὸ γλυκὸ τὸ Λαμία γλυκοθυμούμενος
Ποῦχαν τὸν ἴδιο δάσκαλο,
Σάν ἦσαν νιοὶ κι' ἀντάμα ἀντρίκια ἐφόρεσαν.
Στὴ μέρα ἀφτὴ σημάδεμα
Λευκὸ ἄς μὴ λύπει, κι' οὔτε μέτρο πρόκειται
Στὸν ἀμφορέα τὸν πρόθυμο,
Κι' οὔτε τὰ πόδια ἀκίνητα ἄς καθήσουνε,
Μὰ τῶν Σαλίων ἄς μοιάσουνε,
Κ' ἢ ἀκρατοπότρα ἄς μὴ νικήσει ἢ Δάμαλη
Τὸ Βάσσο, μὲ Θρακιώτικο
Μονοροῦφι, καὶ ρόδο, νωπὸ σέλινο,
Ἡ κρίνο λίγο δούρικο,
Ἄς μὴ λείπουν διόλου ἀπ' τὸ τραπέζι μας.
Βλέμμα ἄσεμνο στὴ Δάμαλη
Ὅλοι θὰ ρίξουν, μ' ἀπ' τὸ νιὸ ἐρωμένο της
Ἀχώριστη, περσσότερο
Κι' ἀπ' ἐρωτιάρη κίσσερα θὰ σφίγγει τον.

ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1914. ΑΘΗΝΑ.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΣΠΑΤΑΛΑΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ.